

Motiváció és felkészülés a misszióra

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 24:1-12, 36-49;

Apostolok cselekedetei 1:12-26; 2:1-41; 1Korintus 11:1;
Zsidók 10:24-25

„Majd azt mondta nekik: Erről beszéltem nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, ami megíratott felőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárookban” (Lk 24:44, ÚRK).

Pál ezt írja a filippibelieknek: „Némelyek ugyan irigységből és versengésből is, de mások jó szándékból hirdetik Krisztust. Ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem, mások pedig önérdékből, nem tiszta lélekkel hirdetik Krisztust, mert úgy vélik, hogy fogságom nyomorúságait ezzel növelik. De mit mondjak? Csak az számít, hogy bármi módon, akár színből, akár szívből, Krisztust hirdetik, és én ennek örülök, sőt örülni is fogok” (Fil 1:15-18, ÚRK).

Erőteljes szavak. A lényeg, hogy „...akár színből, akár szívből”, de hirdessék Krisztust, ez számít Pálnak. Ideális esetben a motiváció a jó hír megosztásának vágya, a szeretet és az igazság ismerete, nem pedig önző ambíció, irigység vagy viszálykeltés. Mi indít tehát arra, hogy Krisztust hirdessük, és mik azok a módszerek, amelyekkel felkészülhetünk erre? A héten megnézünk néhány eseményt a korai egyház életéből, amelyek utat mutatnak a misszió döntő pontjain.

TOVÁBBADNI A JÓ HÍRT

Olvassuk el Lk 24:1-12 verseit! Miként reagáltak azok, akik hallották Krisztus feltámadásának jó hírét?

Lukács beszámolója szerint vasárnap kora reggel néhány asszony a sírhoz ment. Fűszerek voltak náluk, a szombat elmúltával Jézus testét akarták megkenni. Arra számítottak, hogy pecsét lesz a síron, de megdöbbenésükre már üresen állt. Nem tudták, mit tegyenek, és megijedtek, amikor két férfi jelent meg mellettük fénylő ruhában, akik egy üzenetet adtak át nekik. Emlékeztették őket Jézus szavaira, hogy valóban feltámadt, ahogy előre megmondta. A nők a hír átható örömevel futottak vissza a tanítványokhoz és Jézus más követőihez, beszámolva nekik arról, amit láttak és hallottak, mert az örömeiket nem tarthatták magukban. Vagyis arról beszéltek, amit megtudtak Krisztusról.

El tudod képzelni, mit érezhettek? Éppen egy elképesztő tapasztalatot éltek át, ami biztosan lenyűgözte őket, de a tanítványok azt csak „üres mesének” nevezték, nem hitték el. Péter azonban, bár nem tudjuk, mit hitt el mindebből, elfutott a sírhoz, hogy maga lássa a dolgokat. Nem volt biztos abban, hogy elfogadhatja-e az asszonyoktól hallott hírt.

Péter – mint sokszor mindannyian – habozott elfogadni valamit, csak azért, mert valaki más mondta. Bár hallotta az asszonyok beszámolóját, ekkor még nem lett részese a tapasztalatuknak. Először csak annyit látott, hogy a sír üres. *„Elment, magában csodálkozva a történeteken”* (Lk 24:12, ÚRK). Nem ugyanazt tapasztalta ott, mint amit az asszonyok. Péter reakciójától függetlenül az asszonyok azonnal tovább akarták adni a jó hírt másoknak. Mi lehetne erősebb motiváció a misszióra, mint tudatni másokkal, hogy mit tett Jézus értünk? Mi lelkesíthetne inkább, mint az, hogy terjesszük Jézus megváltásának a jó hírét, ami az egyetlen reményünk?

Természetesen saját tapasztalatokra van szükségünk Istennel, mielőtt beszélhetnénk azokról másoknak. A misszió motivációjának szükségképpen kulcsfontosságú része, hogy azt akarjuk továbbadni, amit mi is annyira szeretünk. Végül is nem oszthatunk meg olyasmit, ami nekünk sincs, ugye?

Milyen tapasztalatokat szereztél Isten valóságával és szeretetével kapcsolatban? Miért olyan értékesek számodra ezek az alkalmak? Hogyan motiválnak arra, hogy másokhoz is eljuttasd az örömhírt?

A PRÓFÉTAI ALAP

Olvassuk el Lk 24:36-49 verseit! Mi történt, és miért volt mindez kulcsfontosságú tapasztalat az apostoloknak?

Érdekes módon az első időben a tanítványok a félelem miatt nem hittek. Miután látták Jézust és meggyőződtek arról, hogy él, örömeikben nem hittek (lásd Lk 24:41). Érezted már úgy, hogy valami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen? Ezt élték át a tanítványok és a többiek a felső szobában.

Amennyiben Jézus csupán ezt a tapasztalatot hagyja rájuk, a hitük aligha tartott volna ki távozása után. Ahogy telik az idő, a tapasztalat ereje elhalványulhat, feledésbe merülhet vagy megkérdőjeleződhet. Ezért Jézus nem elégedett meg annyival, hogy megmutatta a hegeit és evett előttük. Az Igéhez irányította őket, rámutatott a munkája és szolgálata prófétai alapjaira. Nagy tapasztalatuk ellenére Jézus azt akarta, hogy a hitük Isten Igéjén nyugodjon: *„Erről beszéltem nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, ami megíratott felőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsolttárokban”* (Lk 24:44, ÚRK).

A tanúságtétel erős motivációja itt is Isten Igéje. Jézus tudta, hogy tapasztalatuk megszilárdításához a tanítványoknak szükséges megérteniük, miért kellett meghalnia és mi a feltámadásának jelentősége. Világképüknek el kellett mozdulnia a politikai és földi királyság várásától a nagy megoldás irányába, ami Krisztus győzelme a bűn és a halál felett. Az evangélium sokkal több Izrael politikai egyeduralomra jutásánál. Megmutatja Krisztus győzelmét Sátán felett és garantálja, hogy egy nap a bűn eltűnik a világból, a föld újjá lesz, Isten együtt él majd a népével. Jézus *„megnyitotta értelmüket”* (Lk 24:45, ÚRK), így képesek voltak megérteni ezeket az igazságokat, amelyeket azután be kellett mutatniuk a világnak.

Krisztussal szerzett tapasztalataink nem maradhatnak fenn igei alapok nélkül, amibe beletartoznak a történelmi eseményeket, Jézus első és második eljövételét bemutató próféciaik is. Ezeket az igazságokat valóban megértve készen állunk a misszióra, motiváltan.

Mennyire vagy megalapozott a próféciaikban, amelyek Krisztusra, első és második eljövételére mutatnak? Miért kell szilárdan gyökereznünk Isten Igéjében, az utolsó napokra vonatkozó próféciaikban? Miért nélkülözhetetlen érteni azokat, különösen a misszió miatt?

VÁRAKOZÁS ÉS A MISSZIÓ

Lukács evangéliuma Krisztus mennybemenetelével fejeződik be (Lk 24:50-53). Ám a történet nem ér itt véget. Lukács folytatásként megírja az *Az apostolok cselekedeteit*. Mennybemenetele előtt Jézus misszióval bízta meg, ígéretekkel látta el tanítványait, és megparancsolta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, amíg „*amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel*” (Lk 24:49, ÚRK – lásd még ApCsel 1:4-8). Azt mondta, addig maradjanak a városban, amíg be nem teljesedik ígérete, miszerint elküldi a Szentlelket, aki erőt ad nekik, hogy tanúi legyenek Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában és azon túl.

Olvassuk el ApCsel 1:12-26 verseit! Mit csinált az akkoriban nagyjából százhusz tanítvány, amíg az ígéretre vártak?

Jézus egyértelmű küldetést adott nekik: legyenek tanúi az egész világon. Várakozás közben kétféleképpen készültek a misszióra. Lukács azt írja, hogy először is folytatták a közös imát és könyörgést. Egyikük számára sem volt kérdés, milyen küldetésre hívta őket Jézus, és mindannyian el is fogadták a megbízást. Ez inspirálta őket, hogy fogjanak össze imában. Lukács nem közli, mit kértek, de több mint biztos, hogy bölcsességért, erőért és bátorságért imádkoztak, hogy együtt tölthessék be a küldetésüket. Jó példa ez mindannyiunk számára.

A másik az volt, hogy amíg vártak, tervezték a missziójukat. Miután Júdás átadta a hatóságoknak kivégzésre Jézust, öngyilkos lett. Így egy hely üresen maradt a tizenkettő között. Amíg vártak, Isten vezetését kérve választottak valakit helyette. Szervezték a dolgaikat és tervezték a misszió indulását. A döntésekben Péternek vezető szerepe volt. Senki sem kérdőjelezte meg a tetteit, mindannyian Isten bölcsességét látták a dolgok menetében. Megértették és bíztak benne, hogy Isten cselekszik és dolgozik, Ő mozdítja elő azt, ami közöttük történik. A várakozás nem telt hiábavalóságokkal, tele volt célokkal és a missziót előrevívő cselekedetekkel.

Miközben várjuk, hogy a Szentlélek kitöltessen és segítsen befejezni Isten nagy misszióját, össze kell fognunk, hogy erősítsük egymást (Zsid 10:24-25), imádkozva Isten Lelkéért. Eközben ráhangoljuk magunkat és az egyházat az Isten szerint legfontosabb dologra: az elveszettek megmentésére.

Hogyan tanulhatunk meg úgy várni Istenre, hogy közben ne vesszen el a hitünk? Hogyan használhatod fel legjobban az időt várakozás közben, ahogy a tanítványok is tették?

„...KERESZTFÁRA SZEGEZVE MEGÖLTÉTEK”

Az *apostolok cselekedetei* 2. fejezete feljegyzi a Szentlélek kitöltését pünkösdkor. Amint Jézus követői imádkoztak, tüzes lángnyelvek szálltak a fejükre. Ekkor felismerték, hogy megkapták a Szentlélek megígért erejét.

Olvassuk el ApCsel 2:1-41 verseit! Mi történt a tanítványokkal, miután elnyerték a Szentlelket?

A tanítványok más nyelveken kezdtek beszélni, „amint a Lélek adta nekik, hogy szóljanak” (ApCsel 2:4, ÚRK). Itt az az igazán fontos, hogy Isten olyan dolgokkal ruházta fel őket, amelyek a hit nélkül élők hasznára voltak. Az áldás nem csak nekik maguknak használt. Nem olyasmi volt, ami felkészítette őket a mennyre vagy ami megkönnyítette saját ügyeik intézését a más nyelven beszélők között. Azért kapták az áldást, hogy betöltsék Isten misszióját az elveszettekért. Isten ma azért hívja el követőit, hogy személyes ajándékait használják fel küldetésének előrevitelében a nem hívőkért. Ajándékokat kaptunk, tehát lehet annál erősebb hívás a misszióra, mint személyes ajándékaink használata azért, hogy elérjünk másokat? A Szentlélek kitöltése azt eredményezte, hogy sokan megtértek, akik addig elutasították a Messiaszt, közöttük olyanok is, akik Jeruzsálemben voltak, amikor Krisztus meghalt. Gondold el, micsoda erő nyilvánulhatott meg! Péter azzal vádolta őket, hogy részesei voltak Krisztus megfeszítésének. Nyilvánvalóan rádöbbentek, mit tettek, és felismerésük következményeként kiáltották: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak” (ApCsel 2:37)? Még ők is megbocsátást nyerhetnek. Péter ezt felelte: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát” (ApCsel 2:38, ÚRK). Együtt munkálkodva, összhangban a Szentlélekkel és egymással Jézus követői a megtérést és a bűnök bocsánatát prédikálták még azoknak is, akik talán tevékenyen részt vettek Jézus megfeszítésében. Ez az evangéliumban rejlő erő. Ha ez nem motivál minket a misszióra, akkor mi? Isten arra hív el, hogy elmondjuk az evangéliumot a világnak, a bűnös, romlott világ bűnös, romlott embereinek. Nem az a dolgunk, hogy ítélkezzünk, hanem tanúskodjunk Jézus megmentő erejéről.

Miért erősítsen bennünket az a gondolat, hogy Isten még azoknak is felajánlja a megváltást, akik bűnrészesek voltak Krisztus megfeszítésében? Miért bátorít a bizonyágtételre, függetlenül attól, hogy egyesek mennyire bűnösök a szemünkben?

KÉP A KORAI EGYHÁZRÓL

Olvassuk el ApCsel 2:41-47 verseit! Milyen kép rajzolódik ki itt a korai egyháZRól?

Az *apostolok cselekedetei* 2. fejezete gyönyörű képpel zárul. ApCsel 2:41 elmondja, hogy akik megkeresztelkedtek, csatlakoztak a tanítványokhoz. Olvashatjuk a történetet úgy is, hogy valaki elvégezte a számításokat, az új megtérők számát hozzáadta a régi listához, amivel egy új végösszeg jött ki. Ám ez a megértés sekélyes módja. A szövegben ugyanis az a lényeg, hogy az újonnan megkeresztelkedettek a régiekkel egyenlőként váltak a csoport tagjává.

A korai egyház fő feladata a tanítvánnyá tevés volt. Amikor az új tagok csatlakoztak, háromféleképpen is tanítványokká váltak. Először, az apostolok továbbra is tanították őket a hitelvekre és a közösségre. A „hitelv” és „közösség” szó szerinti jelentése (a görögben – a ford.): „oktatás” és „partnerség”. Az apostolok prédikációja szembeszállt a téves hiedelmekkel és új magyarázatot adott arra, amit az emberek láttak és tapasztaltak. Viszont nem tanította meg őket arra, hogyan éljék meg ezt az új igazságot az életükben. Ehelyett a csoport részeként tanulták meg, miként alkalmazzák az újonnan tanultakat. Gondosan és céltudatosan tanították őket közvetlenül, valamint a többi hívő mindennapi életében való részvétellel, mindezt a lelkiileg érett és megalapozott apostolok felügyelete és vezetése mellett.

Szegényes a prédikáció, ha elmondod ugyan az embereknek, mit tegyenek, de azt nem, hogy hogyan. Még ha kézikönyveket kapnak is a hogyanra vonatkozóan, prédikációkat hallgatnak, amelyek elmagyarázzák nekik, miként tegyék a dolgokat, nem sokat ér, ha nem látják, mások hogyan csinálják mindezt, nem látnak mintát, amit követni tudnak. Pál tisztában volt ezzel, ezért mondta a követőinek, hogy legyenek az ő követői, amint ő Krisztusé (1Kor 11:1). Amikor mások látnak téged és a Krisztussal szerzett tapasztalatod valóságát, az hat rájuk.

Kihívás: Gondolj valakire, akit ismersz és szeretnél a megtértek között látni! Imádkozz mindennap azért, hogy személyes tapasztalatot szerezzen Jézussal!

Kihívásra fel! Van valaki, akit tanítasz és Krisztussal való kapcsolatra vezetsz? Keresd meg a módját, hogy a többi hívővel is kapcsolatba kerüljön!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Misszióknak mély szeretetből és hálából kell fakadnia, azért, amit Krisztus tett az életünkben. Minden egyéb motiváció félrevezető. A sikeres misszió, evangelizáció kulcsa az Igében való elmerülés és az arra való ráhangolódás.

„Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő Kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a Forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, vallási életünk mindig eleven lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog bennünket valamilyen kellemes, boldog érzés – Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik szívünk, amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal beszélt. Amikor a hívő ember életében mindez valósággá válik, élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelidségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt és tőle tanult” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 84. o.).

„Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcsstermés. Ha elfogadtad Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus [másokért elszenvedett, önfeláldozó haláláról]!... Ha befogadod Krisztus Lelkét, az önzetlen szeretet és másokért való szolgálat lelkét, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép” (u. o. 40. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Hogyan érted Pál szavait a Filippi levélben, amikor azokról ír, akik irigységből, versengésből vagy önző célokért hirdetik Krisztust? Miként bizonyosodhatunk meg róla, hogy mi nem esünk ezekben a hibákba?
2. Milyen személyes tapasztalatokat szereztél Istennel és szeretetének valóságával? Ezek alapján képes lennél másoknak őszintén és nyíltan prédikálni Isten jóságáról és szeretetéről? Mi lenne a te bizonyágtételed?
3. Milyen tapasztalatot szereztél az Istenre várakozással? Mit tanultál eközben a belé vetett bizalomról, valamint úgy általában a hitről?

ORBÁN KRISZTINA: RÉSZ ÉS EGÉSZ

Miként a tenger is tündöklük a cseppben,
úgy rejtőzik el a Mindenség is bennem...

Lehunyam a szemem...

Látom, amit láttam, s amit nem láthattam,
ami valóság volt, s amit csak álmodtam.
Többezer mérföldre járok önmagamtól,
kóbor Képzetelem szabadon barangol.
Suhan a világ, a tenger, a pálmafák,
templomok, laktanyák, pajták és paloták...
Kacagva, keringve csapong a Képzélet,
s halkán nevet mellette az Emlékezet:
látom azt a durcás kislányt, aki voltam,
sírdogál csendben a sivár gyermekkorban.
A Tudat legyint: ezt ismeri és unja,
fantáziám ezért fantommal gúnyolja:
sötétben ezernyi rém özönlik felém,
megelevenedik temérdek rémregény -
s már vacogna remegve a gyáva kis Rész,
de felragyog hirtelen benne az Egész...

Gondolkozom...

Akár egy szorgos hangya bábót a bolyban,
úgy cipelem én is batyuként a múltam;
s jól tudom, hogy mindazt, amit beleraktam,
jót és rosszat, csupán ajándékba kaptam...
Mert nem kaphat a Rész, ha nem ad az Egész,
mert töredék a Rész, de minden az Egész,
s mint tiszta forrás a hús patak vizével,
vágyom egyesülni én is az Egésszel...

Imádkozom...

Óriást kérlel csöndesen a parányi Rész,
s végtelen kegyelemmel felel az Egész.